

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5165/2020
03.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић, Добриле Страјина, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Војислав Сележан адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Весна Голубовић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2/20 од 07.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2/20 од 07.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2/20 од 07.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 576/12 од 27.09.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци, на име неоснованог коришћења њених непокретности у ... на парцели .../... КО ... у периоду од 01.12.2011. године до 04.09.2012. године исплати износ од 600 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да исплати тужилци износ од 9.652,28 динара на име утрошене воде са законском каматом од 11.09.2012. године до исплате и износ од 35.615,00 динара на име утрошене електричне енергије са законском затезном каматом од 13.09.2012. године до исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилца тражила да се обавезе тужени на исплату накнаде за неосновано коришћење њених непокретности у ..., на парцели .../... КО, за период од 11.06.2008. године до 04.09.2012. године у износу од 8.223 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да исплати туженом износ од 12.000 евра у динарској противвредности по продајном курсу Народне банке Србије на дан исплате са затезном каматом по стопи коју Централна

европска банка прописује за евро и то почев од 01.12.2011. године до исплате, све у року од 15 дана под претњом извршења, док је одбијен део захтева за исплату затезне камате за период од 24.09.2006. године до 01.12.2011. године. Ставом петим изреке, обавезана је тужила да надокнади туженом парничне трошкове у висини од 276.887,00 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да надокнади тужили парничне трошкове у износу од 45.281,39 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2/20 од 07.07.2020. године, жалба тужиле је делимично усвојена и делимично одбијена а пресуда Основног суда у Старој Пазови П 576/12 од 27.09.2019. године преиначена тако што је обавезан тужени да тужили, на име накнаде за коришћење непокретности у ... у улици ... број ... уместо износа од 600 евра са споредним потраживањем исплати за временски период од 11.06.2008. године до 04.09.2012. године укупан износ од 4.080 евра са законском затезном каматом на месечне износе од по 80 евра почев од једанаестог у месецу за претходни месец па до исплате све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, а уместо одлука о међусобним обавезама странака на исплату по основу парничних трошкова обавезана тужила да туженом на име парничних трошкова исплати износ од 71.062,50 динара све у року од 15 дана под претњом извршења, док је иста пресуда потврђена у преосталом побијаном делу којим је тужбени захтев одбијен а противтужбени захтев усвојен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је, са позивом и на одредбу члана 404. став 1. ЗПП, благовремено изјавила ревизију из разлога предвиђених чланом 407. став 1. тачка 4. и став 2. тог закона.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања која су од општег интереса или су у интересу равноправности грађана. Уз ревизију нису приложене правоснажне одлуке судова којима је на другачији начин одлучивано у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, због чега не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе. Коначно, у овом спору не постоји ни потреба за новим тумачењем права - члана 219. Закона о облигационим односима (за одлуку о тужбеном захтеву), односно члана 210. став 2. истог закона (за одлуку о противтужбеном захтеву).

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужиле није дозвољена ни по члану 403. ЗПП.

Наведеном одредбом (став 3) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на

дан подношења тужбе. Вредност предмета овог спора у побијаном делу износи 4.743 евра (по тужби), односно 12.000 евра (по противтужби), што значи да је нижа од имовинског цензуса за дозвољеност ревизије предвиђеног чланом 403. став 3. ЗПП.

Тужилина ревизија није дозвољена ни по ставу 2. тачка 2. тог члана. Извршеним делимичним преиначењем првостепене пресуде тужилино право није ускраћено или смањено јер је другостепени суд повећао износ за које је њен тужбени захтев био усвојен првостепеном пресудом.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

По оцени Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни. Због тога је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић